

Маладзёжны тэатр эстрады ўсё больш паварочваецца ад шоу-праграм у бок мюзіклаў ды іншых музычных спектакляў. Вясновыя канікулы ён завяршыў прэм'ерай шоу-оперы “Мухі-Цакатухі баль”.

Спектакль пазначаны ўзроставай катэгорыяй 0+, але яго без аніякіх ваганняў можна назваць сямейным. Дарослыя не толькі не засумуюць, але і знойдуць безліч дадатковых сэнсаў і дэталю вядомай казкі Карнея Чукоўскага, пераказанай зусім іначэй. Новае тут усё: сюжэтны разгорт з нечаканым фіналам, яркія, графныя, папраўдзе “мюзіклёвыя” вершы (аўтар лібрэта і рэжысёр — мастацкі кіраўнік тэатра Уладзіслава Арцюкоўская). Кідкая, запамінальная музыка аргыста тэатра Аляксандра Сухарава. Не зусім звычайны жанр — не проста дзіцячая опера, а шоу-опера. Нязвычайна месца дзеяння — ля абажура лямпы: тая выпраменьвае святло, да якога і злітаюцца

“Муха...” у оперу пайшла і прызнанне там знайшла

казуркі. Закранаюцца тэмы рэўнасці, шлюбнай вернасці, заніжанай самаацэнкі і, наадварот, нарцысізму. Муха закаханая ў Камара, ды не лічыць сябе яму роўняй. У Прусака ёсць жонка Прусачыха, ды ён заглядаецца на маладзейшых. Павук, спачатку надзвычай галантны (гэтакі інтэлігент у акуларах з адкрыта рамантычным меладызмам), аказваецца вампірам-крывасмокам. І камарыная шабля яму не страшная. А вось гром нябёсаў з карным мячом маланкі (у пераносным і прамым сэнсах) — іншая справа. Не засумуюць на спектаклі і музыканты. Бо шоу-опера аказваецца разнавіднасцю дзіцячай поп-оперы, лайт-оперы, заснаванай на полістылістыцы: тут ёсць рэп, іспанскія, латіна-амерыканскія павевы (асабліва ў каларытнага Майскага жука), простая інтанацыйнасць дзіцячых песень, фальклорных лічылак-заклічак, кантавай культуры.

Фінал нагадвае жанравае адгалінаванне оперы выратавання: нечаканая пагібель Павука праз навалніду паходзіць ад антычнага прыёму “бог з машыны”. І адначасова, дададзім, становіцца спасылкай да хрысціянскіх асноў казак Андэрсана.

Пасля пералічанага хтосьці засумняваецца: няужо усё гэта — для самых маленькіх? Не хвалюйцеся, дзеці будуць зааможаны найперш відовішчам, бо сцэнічныя строі Вольгі Грыцавай — вышэй за ўсе пахвалы і пераўзыходзяць самыя неверагодныя фантазіі. Кожная казурка атрымалася цалкам пазнавальнай, максімальна набліжанай да рэалістычнага ўвасаблення праз колеравую гаму, габарыты касцюмаў, форму крыльцаў-вачак-лапак, іншых дэталю. Пры гэтым захавалася тэатральная умоўнасць, памножаная на высокую мастацкасць. Таму спектакль вучыць не толькі сяброўству і іншым чалавечым адносінам, але і любові да прыроды, эстэтычнаму густу, умению заўважаць вакол сябе прыгажосць.

Сцэны са спектакля

Драматургія шоу-оперы сумяшчае нумарную структуру са сцэнамі скразнога развіцця. Але музыка зусім не складаная. Невыпадкова адну з песень развучваюць з публікай, і дзеці ахвотна адгукаюцца. Прадугледжаны і гульні: двойчы цягам спектакля артысты закідваюць у глядзельную залу вялізныя надзьмутыя

мячы ў выглядзе кавуноў, і дзеці весела, апантана шпурляюць іх адно аднаму.

Спектакль карысны і для самога тэатра, бо напоўніцу прэзентуе магчымасці калектыву ў стварэнні шоу-оперы і яе сцэнічным увасабленні, раскрывае творчы патэнцыял аўтараў і выканаўцаў. У пастаноўцы задзейнічаны як

майстры айчынай эстрады, так і творчая моладзь. “Мухі-Цакатухі баль” адкрывае новыя імёны, з нечаканага ракурсу дэманструе ўжо вядомага спевакоў і акцёраў. Мухай паўстала артыстка размоўнага жанру Марыя Іванова, якая аказалася добрай вакалісткай з надзвычай пачуццёвым, багатым па тэмбры мецца. Яе сяброўку Мошку ўпэўнена і кранальна сыграла зусім маладзенькая Паліна Арцюкоўская, скарыўшы лёгкім, свежым сапрапа, падобным да срэбранага званочка. Аблічча прыгажуня Павука ўдала прымерыў Мікіта Касцюкевіч: раней ён сляваў у “Верасах”, а цяпер робіць сольную кар’еру, валодаючы глыбокім, аксамітным барытонам і мяккай прыцягальнай пластыкай. Насамрэч адзначаць можна ўсіх: кожны выступае і сольна, і арганічным удзельнікам спеўна-акцёрскага ансамбля і ўсёй творчай каманды. Як-ніяк, “... Баль”!

Надзея БУНЦЭВІЧ

Фота Таццяны МАТУСЕВІЧ